

Elhatároztam, hogy a közeli parkban töltöm a vasárnap délutánt. Ekkor még nem is sejtettem, milyen kalandok várnak rám.

Péter visszajött. Ott állt előttem ugyanazzal a fölényes mosollyal az arcán, ahogy utoljára láttam.

Már a napok múlását sem lehetett követni. Egyedül voltam egy sötét, nyirkos cellában.

Az ablaknál állt, és figyelte az utcát.

Késő ősz volt, korán sötétedett. Odakint zuhogott az eső. Hirtelen megcsörrent a telefon.

... kinyitotta a szemét. Mária még mindig ott állt mellette, és mosolygott. A dombon lévő templomból harangzúgás szűrődött felénk.

... a hullámok lesodorták a fedélzetről, és vízbe fulladt. De te és én másképp tudjuk.

Péter? Még mindig ott él a faluban, de már nem abban a nagy házban. Övé az a kiskocsmá, ahol az egész történet kezdődött.

Még sokáig állt az ablakban, és nézett a távolodó alak után. kinn sűrű pelyhekben esett a hó.

Ekkor még nem tudtam, hogy ez volt az utolsó találkozásunk.

....

A nő a húszas éveinek közepe felé járt, elegáns ruhát viselt. Az egyik sarokasztalnál ült egy idősebb férfival. A férfi határozottan, szenvedélyesen, de igen halkán beszélt hozzá.

– Nem – mondta hirtelen a nő.

Felkapta a poharát, és a bort a férfi arcába öntötte. Aztán felugrott, és kiszaladt az étteremből. A férfi utána futott.

– Jennifer, az ég szerelmére, állj meg! Próbáld megérteni...
– kiáltotta.

Kint esett az eső, az utca csak gyengén volt kivilágítva. Egy kocsi fordult be a sarkon, és nagy sebességgel tartott a lány felé. A vezető valószínűleg nem látta őt. És úgy tűnt, a lány sem vette észre az autót, amint kirohant az úttestre.

...